"இசை நிறந் தண்டங் கிதிச் சிறித்தே
மெய்க் கியம்"

★

"எல்லாரும் எல்லாப் பெருஞ் செல்வமெய்தி
யாரே
இல்லாரும் இல்லை உடையார் இருமையிலும் யாரோ"

★

அரன் அதிகன் உலகனைத்து அரி அதிகன்
என்றுரைக்கும் அறிவிலார்க்கே
பரதநி லன்றுடைவலிய பரிசே போல்
யாரினும் உயர்ந்த தேவத் தொகுவாகம் கேவர்

★

கற்றவர் கற்றிலர் தேவரும், உண்ணு நீரினும்
உயரிது மவனையே உவப்பார்

★

பிறன்மனை நோக்கேது பேராண்மை சான்றோர்
கடனுண்டோ வான்ற வொழுக்கு

★

தாதுசே ரோசை தோறும்
தீண்டக் கரு தோறும்
போது அவிழ் பொய்கை தோறும்
புதுமணல் தடங்கள் தோறும்
மாதவி வேலிப் பூக்
வனந்தோறும், வயல்கள் தோறும்
ஓதிய உடம்பு தோறும்
உயிர் என உலாவாது அன்றே

★

[தாது உசேசை = மகரந்தப் பொடி உதிரும்மலர் அணைந்த மரங்கள் மண்டிய சோலை; போது அவிழ் பொய்கை = குதடி விரியும் மலர் சேர்ந்த பொய்கை; புதுமணல் தடம் = அவ்வப்பொழுது புதிய மணல் பரப்பப் படும் ஓவைக்கரை; பூக்வனம் = பூஞ்சோலை; உலாவாது = சிறந்தது]

—★—

தண்டலை மயில்கள் ஆடத் தீம்பழ வினைக்கம் தீங்கு
கொண்டல்கள் முழவின் வல்க, குவளைகள்
விழித்து நோக்க,
ஏதிலர் ஒழி எழுந்து காட்ட, தேம்பழி மகரயாழின்
வண்டுகள் கிளிது பாட மதுமலர் விரிந்து ஆக்கும்
மாதோ

★

[தண்டலை = சோலை; வினைக்கம் = வினைக்கு; கொண்டல்கள் = மேகங்கள்; முழவின் = மத்தளம் போல; ஏதிலர் = தேனிந்த அன்னங்கள்; எழுந்து = நடனத் தொடு; தேம்பழி மகரயாழின் = மதுர கீதம் பொழியும் மகரயாழ் என்னும் வாத்தியம் போல்; மதுமலர் விரிந்து ஆக்கும் = தன் ஆசை மிகும் கொடு விரிந்து மதைப் போல் கம்பீரமாய் ஒலிக்கிறது]

—★—

ஊழிற் பெருவலி யாவுள மற்றொன்று
சூழினும் தான் முந்துறும்.

★

கூற்றும் கிடந்து ஓர் குற்றம் இலாமையால்
தீற்றும் கிடந்து தம் திக்கதுவில் ஏய்ம்மையால்
ஆற்று நல்லறம் அல்லது இலாமையால்
ஏற்றும் அல்லது ஏதுதரு கின்றியே.

★

[கூற்றும் = எமன் என அகரவமரணம்; தீற்றும் = கோபம் என தண்டனை; ஆற்று = ஆய்வதற்கு; நல்லறம் அல்லது = நல்லறம் அல்லாத தீய வழிகள்; ஏற்றும் = உயர்ந்து; ஏதுதரு = பழிபாவம்]

—★—

வண்ணம் கிடந்தே ஓர் வருணை கிண்ணமையால்
திண்ணம் கிடந்தே நேர் செறுநர் கிண்ணமையால்
உண்ணமிடந்தே யொய் உறை கிலாமையால்
ஏண்ணம் கிடந்தே நல் கேள்வி ஏங்கவரல்.

★

[வண்ணம் = தாரனமான சிங்கி; திண்ணம் = பேராற்றல்; செறுநர் = பகைகளையால் திண்ணம் ஆய்வோர்; ஏண்ணம் = அறிவுப் பிரகாசம்; கேள்வி = சாத்திரம் என கேட்பது]

—★—

ஆழிசூழுலக மெல்லாம் பயந்தனை ஆன நீயோய்த்
தாழருஞ் சூடைகள் தாங்கித் தாங்கருந் தவமேற்
றாண்டு
பூழி சேவுங் கானப் பொன்னியிற் புண்ணியத் துறைக்
கரையே
ஏழிமன் உலகுண்டுயிர் வாழவென் றுயிரும் பாலனாகி
னான் ஊர்

★

ஆரும் அழுத அதன் கண்ணுறு அன்றலர்க்கு
நீரும் அழுத நினைப்பு எத கண் ஊடுகண்
காரும் அழுத கனிறுகு கரவ் வயப் போர்
மாரும் அழுதன

★

ஊழையும் உப்பக்கம் காண்பர் உலைவின்றி
தாழாது உஞ்சு பவர்

★

தேரகத்தே கிடக்கண் ஒப்தன் தேவிணைய கிணறுயிர்
வைத்தான்
பூரார்க்கே அவக்கண் ஈந்தான் மன்னுயிர் புலைத்
துத் திண்பூண்
ஆழையான் அனையும் வெல்வர உலகெலாம் தாரனை
யான் வரன்
வாரவன் தீரவும் கொண்டான் வழியவர் வையி
னேற் றேல்வான்.

★

அரியணை அதுமன் தாங்க அங்கதன் உமைபாய் ஏந்த
மாதன் வெண் குடை கவிக்க குலவரும் கவரி
வாரை ஆறிலுலை ஊக்க வெண்ணையூர்த் தீவடைய
தீங்கிர்
மாபுலவர் கொடுக்க வாங்கி வகிட்டனே புலவர்
தீரன் மலையலி.

★

கின்று ஒய்தரக்கேம் கிளையவே ஓய்யாக்கால்
என்ன பயத்தது கோ சான்பு

★